

ОКСАНА САЙКО
ПТАХИ
ЗАВЖДИ
ПОВЕРТАЮТЬСЯ
ПОВІСТЬ

ТОВ Фірма «Антологія»
м. Київ
2019

УДК 821.161.2-31
С12

Сайко О.

С12 Птахи завжди повертаються : повість / Оксана Сайко. — Київ : ТОВ Фірма «Антологія», 2019. — 128 с.

ISBN 978-617-7580-47-7

В останньому класі школи її життя розкололося на «до» і «після». Щоб збагнути себе, Олена мусить усе згадати. А правда схована в подіях, яких не пам'ятає.

Їй не просто витримати нові обставини. Пережити втрати. Зрозуміти, де справжній дім. Перетерпіти жорстокість людей. І все-таки вихід знаходить. Бо вона — сильна.

УДК 821.161.2-31

Прокинувшись, я знову побачила на моєму підвіконні Магдалену. Вона часто мене так дражнила, і, схоже, це їй приносило неабияке задоволення. Сиділа й показувала язика, примовляючи: «А це моє місце! Моє!». Я схоплювалася з ліжка і стягала її за ноги. Магдалена починала голосно верещати. Вона ніколи не чинила мені жодного опору, хоча здавалася сильнішою від мене, бо була значно вища і товста. Їй страх як подобалося, коли я її отак тягла і штовхала на ліжку. Вона вдавала ображену, спересердя копаючи ногами ковдру, поки та не опинялася на підлозі, а потім ховала обличчя в подушку й завмирала. Це завжди веселило Гальку, ліжка якої було обіч ліжка Магдалени, й вона починала хихотіти. І тоді я підходила до Магдалени, гладила її по голові й лагідно примовляла:

— Припини, ти поводишся мов дитина. Ну годі вже, Магдалено...

От і сьогодні якийсь час вона мовчала, а далі почала вдавати плач.

— Гаразд, хочеш, дам тобі поносити свою циганську хустку? — сказала я, щоб потішити її.

Магдалена, як завжди, тільки й чекала цього. Вона затихла і, якусь хвилю подумавши, швидко закивала на знак згоди головою. Я дістала з-під матраца квітчасту хустку. Магдалена напнула її й усміхнулася.

— А тепер я схожа на циганку? — запитала.

— Схожа! Схожа! — вигукнула Галька. — Я теж хочу поносити таку хустку. Ти даси мені її завтра? У такій хустці можна звабити чоловіка. Тим більше що вона циганська. А отже, зачарована. Усі цигани знаються на чарах. Я зможу причарувати чоловіка і вийти заміж.

— А я знаю, кого вона хоче причарувати, — загадково усміхаючись, озвалася Магдалена.

— Ну й кого? — спитала виклично Галька.

— Математика! Математика! — підскочила на ліжку Магдалена.

— Математика? Це не надто вдала ідея, — поважно озвалася пані Михайлина, дивлячись

у вікно, мов у люстерко, і пригладжуючи своє посивіле волосся.

— А чого це не надто вдала ідея? — насупилася Галька.

— Бо він закоханий у свої числа. Щоб його причарувати, тобі потрібно теж почати цікавитися обрахунками. Лише тоді він, можливо, зверне на тебе увагу, й ви будете лічити разом. Але біда в тому, що ти не математичка і ніколи нею не будеш. А сама хустка тут не допоможе. Слухай мене, дівчинко, я вчителька, маю великий досвід і добре знаюся на чоловіках.

— Неправда, хоч ти і вчителька, але нічого не тямиш у циганських хустках, — уперто заперечила Галька. — Вони мають властивість приворожувати. Ну правда ж, Олено? Ну скажи їй! Вона зовсім нетямуща. Вчительки не знаються на житті.

— Правда-правда, — підтакнула я. — Колись у тій хустці я звабила одного продавця солодоців. Він просто шаленів, коли я вдягала її, і тільки за те, щоб побачити мене в ній, готовий був віддати геть усі ласощі зі своєї крамниці. Тому я погладшала. Але йому було байдуже.

Галька голосно зареготала, задерши догори поділ сорочки. Пані Михайлина насупилася і

не зронила більше жодного слова. Чи справді вони повірили в те, що я їм щойно сказала, не знала, але мені дуже хотілося потішити Гальку, адже вона так мріяла сподобатися метематикові. Тільки Магдалені ця ідея, схоже, не дуже припала до вподоби, вона насупилася й, міцно притиснувши до грудей хустину, вперто промовила:

— Але ти в цій хустці не була схожа на циганку. А я схожа!

Чуло моє серце, що завтра вона не захоче віддати хустку Гальці, через те можуть зчинитися плач і бійка. Але чого таким перейматися? Адже це могло статися лише завтра.

Я раділа, що можу врешті всістися на своє підвіконня, яке було поряд з моїм ліжком, і споглядати те, що діялося надворі. Хоча нічого особливого там начебто й не відбувалося. З вікна видно лише частину лікарняного садка з алейками та лавками, зруйновану пожежею будівлю, де колись було чоловіче відділення, високу загорожу і небо, яким поволі пливли поважні хмарини. Я любила дивитися на верхівки ясенів. Це нагадувало мені ті часи, коли прокидалася у своїй квартирі на п'ятому поверсі. Перше, що бачила у вікні, ще лежачи в